

a dormir-me. Això em passa mentre condueixo, per exemple". Un altre noctàmbul que considera que treballar de nit no representa cap avantatge respecte treballar de dia. Ell, si ho fa, és perquè li ho mana l'ofici: "La gent vol el pa calent a primera hora del matí" i aquesta màxima a seguir li disposa un horari diari que "poc em permet tenir vida familiar: a més, sempre vaig al revés del món". No obstant, ens explica que els àpats sí que els pot fer amb família "encara que alguna vegada a mig sopar hagi de marxar". Durant les estones lliures que li resten, acostuma a mirar la televisió o bé aprofitar per a fer encàrrecs i "quan tinc festa, m'agrada anar a veure l'handbol".

Però aquest forner sap extreure un plus positiu d'entre les circumstàncies que rodegen el seu ofici: la seva dona, la Montserrat també treballa al forn i, per a ell, suposa un constant suport que l'ajuda a tirar endavant.

Els dos confessen "portar una vida molt sacrificada" i reconeixen sentir-se recolzats pel caliu familiar. Aquest matrimoni, amb dos fills, dubta que aquests facin seu aquest ofici de tradició familiar: "De moment estan estudiant. Ja veurem més endavant".

Pere Brau i Ridameya. Peixater

Hi ha oficis nocturns per definició. Com el de forner, ésser peixater requereix la nit. Posar a la venda el peix a primera hora del matí necessita certa dosi de pragmatisme. I en Pere ho sap: a les tres de la matinada es desfà dels llençols per a anar a buscar el peix. Aquest noctàmbul de quaranta anys afirma que el seu organisme ja ha interioritzat el rellotge laboral nocturn i que per tant, en aquests moments li costaria de canviar certs hàbits adquirits. També pensa que treballar de nit no comporta necessàriament problemes d'organització, com tampoc acusa el canvi de ritme que provoca l'arribada dels dies festius.

No obstant, reconeix que la nit, a la carretera, és temerària i, per això, no s'amaga a l'afirmar que "sempre m'ha fet respecte".

" Aquest viatge no té música assegut a la màquina, tota vibració és manllevada ni mots ni falses extorsions, ni tècnics de so ni estètiques industrials omplen el buit. Aquest viatge no té música, hi manca silenci."

Jordi Xandri

Miguel Lopera i Aguilera. Treballador d'indústria

"Hi ha nits que són eternes. Si no t'atures al treballar, no te n'adones tant, però si hi ha poca feina, les hores es van acumulant i no hi ha forma de passar-les". Aquesta és una de les conclusions més contundents que obtenim de Miguel Lopera i Aguilera, un jove casat de trenta anys que en compta tres treballant de nit a una indústria de Santa Agnès. No dubta ni un moment a l'afirmar que si trobés una bona feina durant el dia es canviaria, ja que treballar de nit "personalment, no m'aporta cap avantatge". Ens explica que anteriorment havia treballat de dia, a la tarda, segons el torn rotatiu al qual el designava l'empresa. Actualment, en Miguel ocupa el càrrec d'encarregat de nit i declara que aquesta tasca presenta el desavantatge que durant vuit hores (de deu de la nit a sis del matí) "estàs pràcticament sol. Si sorgeix algun problema, a diferència del que succeeix al matí, no tens ningú amb qui recolzar-te. Pot resultar francament feixuc".

En Miguel confessa que el seu horari laboral l'ha obligat a variar alguns dels seus hàbits. Per exemple, els alimentaris: "Tinc certs problemes a l'hora de fer els àpats: quan em llevo, esmorzo i en lloc de sopar, al vespre, es podria dir que dino, de manera que em salto un àpat. Ho faig així perquè sóc incapaç de posar-me davant d'un plat de cigrons només despertar-me. I a la fàbrica, acostumo a emportar-me un entrepà per si em ve de cop la gana". En Miguel també ens comenta que al principi de treballar de nit li costava agafar al son, però que a la força s'hi ha anat acostumant: "ara dormo d'una tirada. L'únic problema que tinc és que durant el dia, mentre dormo, no ho faig en total silenci. Sento els veïns de l'escala, els sorolls del carrer, etcètera..".

I respecte com viu el canvi de ritme quant a l'horari durant els caps de setmana, afirma que el fet d'arribar a les sis del matí del dissabte "fa que tot el cap de setmana estigui fet pols. Però potser el dia que vaig més cansat és el dilluns a la nit, després de dos dies de festa, ja que costa tornar a emprendre el ritme".

Però per sobre de tot, el que més retreu a la seva professió és el desajustament d'horari que comparteixes amb la teva parella: "Treballar de nit no és el més recomanable, per tant, per a una parella casada".